

nici în nemurirea sufletului, nici în *Evanghelie*.

Dacă eu aş fi foarte bine încredinţat că, fără nici o îndoială, dincolo de mormânt este o viaţă veşnică şi o răsplată pentru (toate) faptele pământeşti (o răsplată fiecăruia „după faptele sale”), atunci, fără încetare, m-aş fi gândit la toate acestea. Un simplu gând despre nemurire m-ar fi înspăimântat şi mi-aş trăi viaţa aceasta ca un pribeag, care este gata (pregătit duhovniceşte) să intre în patria lui cerească. Dimpotrivă, eu nici nu-mi pun problema veşniciei, iar sfârşitul vieţii de aici îl socot ca un fel de margine a existenţei mele. Un gând tainic se umbreşte în inima mea: *cine ştie ce va fi după moarte?* [...] Dar, dacă *Sfânta Evanghelie*, ca un cuvânt dumnezeiesc, ar fi fost primită în inima mea cu credinţă, m-aş fi desfătat cu citirea ei şi chiar o simplă privire aruncată asupra ei ar fi trezit în mine o adâncă evlavie. Înţelepciunea, fericirea şi iubirea sunt cuprinse în paginile ei şi m-ar fi umplut de bucurie, m-aş fi desfătat cu ele cum te hrăneşti cu pâinea cea de toate zilele şi aş fi purces din toată inima la împlinirea poruncilor ei. Nimic din cele pământeşti nu ar fi fost în stare să mă abată de la această hotărâre. Chiar dacă, din când în când, mai citesc sau mai ascult din cuvintele Domnului, o fac fie dintr-o necesitate (dacă am vreun necaz, dacă doresc să obţin ceva), fie dintr-o curiozitate ştiinţifică şi nu mă pot adânci cu mare luare-a-

minte în spiritul *Evangheliei* şi mă cuprinde o uscăciune şi o lipsă de interes, ca şi cum aş fi în faţa unei cărţi obişnuite.

4. Sunt plin de mândrie şi de iubire de sine. Toate faptele mele dovedesc următorul lucru: văzând în mine ceva bun, doresc să-l scot la iveală sau să mă proslăvesc în faţa altora sau să mă îndulcesc înăuntrul meu, deşi, în afară, arăt o oarecare smerenie, le atribui propriilor mele puteri şi mă socot în faţa altora cel mai desăvârşit sau, cel puţin, nu mai rău decât ei. Dacă observ la mine un neajuns, caut să-l acopăr cu aparenţe, mă supăr pe cei care nu mă respectă, pe care-i consider nişte nepricepuţi; mă laud cu binefacerile mele, iar înfrângerile în ceea ce fac, le socot jignitoare, cârtesc şi mă bucur de nenorocirile vrăjmaşilor mei. Chiar dacă-mi dau silinţa spre ceva bun, am drept scop lauda. Eu fac din mine un idol căruia îi slujesc neîntrerupt, căutând în toate, fie plăcere pentru simţuri, fie o hrană pentru patimile şi poftele mele”. (Pr. Arsenie Boca, *Lupta duhovnicească cu lumea, trupul şi diavolul*, Editura Agaton)

La spovedanie să mărturisim şi aceste păcate din inima şi cugetul nostru care sunt rădăcini ale tuturor păcatelor pe care le săvârşim.

Acest pliant a fost întocmit la Biserica ortodoxă „*Sfântul Apostol Toma*” din Iaşi (cartierul Alexandru cel Bun).

Vă rugăm să multiplicaţi şi să răspândiţi acest pliant în format listat/tipărit/xeroxat, oferindu-l preoţilor pentru bisericile unde slujesc, oferindu-l şi altor persoane care doresc să-l citească/răspândească şi postându-l pe Internet.

Spovedania omului lăuntric Învățăături ortodoxe

„Întorcându-mi privirea cu toată atenția asupra sufletului meu și observând mersul lăuntric al stării mele (duhovnicești), m-am încredințat, din experiență, că nu iubesc pe Dumnezeu, nu am dragoste pentru aproapele, nu cred în nimic din cele ce știu despre credința creștin ortodoxă și sunt plin de mândrie și de iubirea de sine.

1. Eu nu iubesc pe Dumnezeu. Căci, dacă L-aș fi iubit, m-aș fi gândit mereu la El cu o bucurie pornită din adâncul inimii. Orice gând despre Dumnezeu mi-ar fi adus în suflet o bucurie deosebită. Dimpotrivă, eu mă gândesc mai mult, mai des și cu mai multă plăcere la cele pământești, iar gândirea despre Dumnezeu constituie o greutate și o uscăciune. Dacă eu L-aș fi iubit, atunci convorbirea cu Dumnezeu, săvârșită prin rugăciune¹, m-ar fi hrănit și m-aș fi dus spre o neîntreruptă legătură cu El. Dar

¹ „Rugăciunea este vorbirea minții cu Dumnezeu”; „Cel ce iubește pe Dumnezeu, de-a pururi stă de vorbă cu Dânsul ca și cum ar sta cu un tată, alungând orice gând pătimăș”.
(Evagrie Ponticul)

dimpotrivă, departe de a mă desfăta în rugăciune, eu simt o greutate tocmai în timpul când mă rog, mă lupt cu plictiseala, slăbesc din pricina lenevirii și sunt gata să mă apuc, cu mai multă plăcere, de orice fel de lucru mai mărunț, numai ca să pun capăt rugăciunii. Din ocupațiile mele nefolositoare, timpul trece pe neobservate, dar, când mă apuc de lucruri dumnezeiești, când mă aflu în prezența Lui Dumnezeu (la rugăciune), orice din ceea ce fac, mi se pare un an. Cel ce iubește pe cineva se gândește neîncetat, în tot cursul zilei, numai la acea persoană, și-o închipuie, se gândește la ea și, în orice ocupație, iubitul său prieten nu iese din gândurile lui. Eu însă, în cele 24 de ore, abia dacă jertfesc o oră ca să mă cufund în adâncurile gândirii despre Dumnezeu, să mă înflăcărez de dragostea Lui, iar restul de 23 de ore, le pun cu plăcere și cu toată râvna pe altarul atâtor mii de patimi, de vorbirile despre lucruri nefolositoare, despre lucruri mici pentru suflet, eu sunt cu atenția trează, simt o plăcere, iar în discuțiile despre Dumnezeu sunt uscat, plictisit și trândav. Și chiar atunci când sunt atras, nevrând să ascult de convorbirile dumnezeiești, caut să trec mai repede la discuțiile care măgulesc patimile, caut cu ele să-mi satisfac dorințe de a dobândi cât mai multe cunoștințe în științele lumii, în artă, în economie, iar învățaturile Legii Domnului, cunoștințele despre Dumnezeu, despre religie nu lasă nici o urmă

asupra mea, nu-mi hrănesc sufletul [...] socot că toate acestea, departe de a fi ocupația esențială a unui creștin, nu sunt decât subiecte singuratice și lăturalnice, de care nu trebuie să mă ocup decât în timpul liber și numai, așa, în treacăt. Scurt vorbind, dacă dragostea de Dumnezeu se cunoaște după împlinirea poruncilor Lui: „*Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile² Mele*”, spune Domnul nostru Iisus Hristos, iar eu, nu numai că nu păzesc poruncile Lui, ci îmi dau prea puțin silința ca să le împlinesc, atunci trebuie să recunosc cu adevărat, că eu nu-L iubesc pe Dumnezeu. „*Drept dovadă că omul nu iubește pe Dumnezeu și pe Hristosul Său, este faptul că el nu împlinește poruncile Sale*”, Sfântul Vasile cel Mare.

2. Nu am dragoste pentru aproapele, că, departe de a mă hotărî să-mi pun, potrivit *Evangheliei*, sufletul pentru binele aproapelui, eu nu jertfesc măcar cinstea, fericirea și liniștea spre binele aproapelui. Dacă l-aș fi iubit, așa cum poruncește *Evanghelia*, ca pe mine însumi, atunci nenorocirea lui m-ar dura și pe mine, iar fericirea lui m-ar umple de bucurie, pe câtă vreme eu, care ascult cu mai multă curiozitate povestirile privitoare la nenorocirile

²Poruncile lui Dumnezeu le găsim în *Biblie* (în *Noul Testament* în *Sfintele Evanghelii*, iar *Vechiul Testament* în capitolele *Ieșirea* și *Deuteronom*) și în acele cărți duhovnicești în care sunt tâlcuite pentru a fi înțelese.

aproapelui, nu mă interesează sau, ceea ce e o crimă (o vină) și mai mare, parcă găsesc o plăcere în toate acestea. Eu, pe deasupra, nu acopăr cu dragoste faptele rele ale aproapelui, ci le răspândesc (le fac cunoscute sau chiar le osândesc). Văzându-i bunătatea, cinstea și fericirea lui nu mă înveselesc, ca și cum ar fi ale mele proprii, ci [...] dimpotrivă, stârnesc în inima mea un fel de invidie sau dispreț.

3. Nu cred în nimic din cele ce țin de religie (de credința creștin ortodoxă)³,

³„Limitarea numărului de copii pe motive materiale este un semn de necredință în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Care Se îngrijește de fiecare ființă pe care El o trimite în lume. Totul este să credem și să ne lăsăm în grija lui Dumnezeu și să nu facem calcule: cu ce-i vom hrăni și îmbrăca sau cum îi vom crește? (a se citi *Evanghelia după Matei* capitolul 6, versetele 31-34). Păgânii, cu care seamănă Mântuitorul în aceste versete pe cei ce își fac griji exagerate despre viața lor și a copiilor lor, ne sunt superiori nouă, creștinilor, în privința nașterii de copii. Căci la necreștini nu se știe, în general, de avorturi sau de mijloace care să împiedice nașterea.” (Părintele Arsenie Boca, *Fost-a om trimis de Dumnezeu*, Editura Agnes, Sibiu – 2012)
„**Embrionul are suflet din clipa concepției lui și avortarea lui este ucidere oricând s-ar face avortul.**” (Pr. Epifanie Teodoropulos)
Avortul este mai mare decât alte crime, pentru că se face împotriva unui copil fără apărare.